Pregaria.cat

Entrada

De silencis

Per JesusR el dl., 17/06/2019 - 12:00

Feia molt poca estona que havíem començat el “bany de bosc”. Respirant a un ritme tranquil, tot ens anàvem introduint lentament pel camí dels arbres i ens envaïa una nova sensació.

A mida que anaves caminant, el silenci interior creixia. Els sorolls de la ment, la tensió, aquell petit i indesxifrable neguit que portaves des de feia hores... anaven minvant. Pas a pas disminuïa el rum-rum i la quietud augmentava suaument. Pocs instants després, com qui buida l’aigua d’un vas, entraves en el no-soroll quasi absolut. ERA EL PRIMER SILENCI, el buidament.

Semblantment, des del primer silenci, i de manera molt lenta i creixent, escoltaves unes noves remors. El vent, aquell trepitjar el sòl, l’aigua de la riera... un ocell proper, un de llunyà. Totes venien de fora la ment i anaven guanyant espai interior. No tenien res a veure amb el primer pas del buidament. No eren tenses, inoportunes ni estridents, al contrari, harmonitzaven amb el silenci anterior. ERA LA REMOR DE LA NATURA EN EL SEGON SILENCI. Silenciada natura que es comunicava.

La noia que feia de guia del bany de bosc molt suaument ens diu: “Ara que cadascú cerqui un arbre, el pot mirar, el pot tocar i fins abraçar-s’hi”. No et costa gens escollir. Sempre t’han agradat els roures. El tens davant. Mires, no investigues; el veus, no penses. El toques amb la mà, t’hi abraces. Quietud, plena d’una suau emoció. ÉS EL TERCER SILENCI, EL DE LA COMUNIÓ.

I, precisament en aquells moments, et senties abraçat no sols al roure, sinó al molt més enllà, en el tot... a la realitat transcendent. Feia estona que en el teu cap no lligaves un pensament i el que ara t’arriba és de Francesc d’Assís: Deus meus et omnia. Déu meu i tot.